

MJESNI ODBOR GRAD TRSAT

Podrijetlo naziva hodonima* na Trsatu

* hodonim – termin za imena ulica, trgova itd;
preuzet je iz grčkog jezika: *hodos* – put, *onim* – ime

Područje mjesnog odbora Grad Trsat obuhvaća 33 hodonima: avenija (1 naziv), prijelaz (1), put (4), stube (1), šetalište (1), trg (2) i ulica (23).

Neki od njih pripadaju samo Mjesnom odboru Grad Trsat, a neki se dijele sa mjesnim odborima Bulevard, Centar-Sušak, Draga, Gornja Vežica, Orehovica i Vojak.

- ❖ **avenija** – Sveučilišna avenija,
- ❖ **prijelaz** – Prijelaz Franje Paravića (MO Bulevard),
- ❖ **put** – Put Bože Felkera, Partizanski put, Put Vinka Valkovića-Poleta i Vrtlarski put,
- ❖ **stube** – Trsatske stube Petra Kružića (MO Bulevard i MO Centar-Sušak),
- ❖ **šetalište** – Šetalište Joakima Rakovca (MO Bulevard),
- ❖ **trg** – Trg Viktora Bubnja i Frankopanski trg,
- ❖ **ulica** – Bošket (MO Centar-Sušak), Glavinićeva, Kačjak (MO Draga, MO Gornja Vežica i MO Orehovica), Zorana Kompanjeta, Slavka Krautzeka (MO Vojak), Anke Krizmanić, Josipa Kulfaneka, Rose Leard, Linićeva, Radmile Matejčić, Vere Nikolić-Podrinske, Radićeva (MO Bulevard i MO Vojak), Slave Raškaj, Naste Rojc, braće Ružić (MO Gornja Vežica), Fra Serafina Schöna, Strmica, Drage Šćitara (MO Vojak), Šenoina, Špina, Božene Vilhar-Žirovnik, Vrlje i Petra Zrinskog.

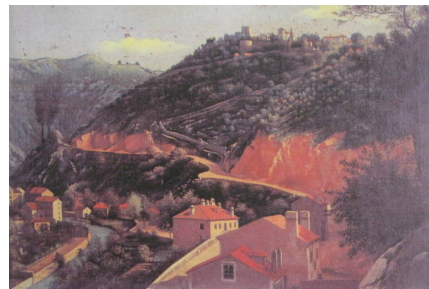

Pogled na Trsat i predio Bošket – 2014.

naselja odlazili na posao u Tvorničku ulicu (danas Ružićeva ulica). Izgradnjom izuzetno strmih stuba početkom 20. st. staza je izgubila svoj prvobitni značaj. Pri vrhu stube se račvaju u dva pravca, prema crkvi Sv. Jurja i prema Hrvatskoj čitaonici Trsat.

BOŠKET – predio ispod Trsatske gradine, od crkve Sv. Jurja i Hrvatske čitaonice Trsat do Ulice Franje Račkoga. Kraj je obrastao zelenilom te naziv vjerojatno dolazi od talijanske riječi *bosco* što znači šuma.

Nekada je kroz Bošket vodila staza do Lujzinske ceste (danas Ulica Franje Račkoga) kojom su Trsaćani i stanovnici okolnih

**Francesco Pauer
Pogled na Trsat – oko 1870.**

VIKTOR BUBANJ (Fužine, 1918. – Beograd, Srbija, 1972.) – hrvatski antifašist, general na visokim zapovjednim položajima u Drugom svjetskom ratu i narodni heroj.

Kao napredni omladinac sudjelovao je u demonstracijama 1936. godine. Bio je komandant 2. brigade 13. divizije s kojom je u godinu dana postigao velike vojne uspjehe. Na školovanje u SSSR upućen je početkom 1944., a vraća se u rujnu 1945. godine.

Na dužnost načelnika Generalštaba JNA imenovan je 1970. godine.

BOŽO FELKER (Sušak, 1909. – Končarevo, 1943.) – antifašist.

S prvim trsatskim omladincima odlazi u partizanski logor na Tuhobiću i učesnikom je prve akcije kod Stalka.

Godine 1942. imenovan je jednim od rukovodilaca bataljuna 2. primorsko-goranskog narodnooslobodilačkog partizanskog odreda.

U IV. neprijateljskoj ofenzivi kod potiskivanja talijanske vojske istaknuo se 3. bataljun 6. brigade, a naročito sam Božo Felker.

Prilikom obilaska položaja bataljuna ranjen je od avionske bombe te je od zadobivenih rana umro u partizanskoj bolnici u Končarevu.

**Novi grb
Frankopana
(nakon 1430.)**

FRANKAPANI (Frangipani, Frankopani) – hrvatska velikaška obitelj knezova Krčkih koji su ovo ime uzeli su u prvoj polovici 15. st. čime su nastojali dokazati svoje staro podrijetlo i povezanost s rimskom plemićkom obitelji Frangipani.

Prvi poznati član obitelji je krčki knez Dujam (1118.-1163.) čiji su sinovi Bartol i Vid sklopili mir 1163. godine s Mletačkom Republikom i time priznali njezino vrhovništvo nad Krkom.

Pristajanjem uz ugarsko-hrvatskog kralja Belu IV. izgubili su kneštvo i prelaze na kopno u kraljevu

**Stari grb
knezova Krčkih
(prije 1430.)**

službu za što su dobili modrušku i vinodolsku županiju. Godine

1302. postaju knezovi grada Senja. Politički uspon Krčkih knezova započinje u drugoj polovici 14. st. do kraja kojeg su dobili Cetin i plemićke općine oko Klokoča.

Vrhunac moći obitelj postiže u vrijeme Nikole (1394.-1432.). Godine 1426. postao je hrvatsko-dalmatinski ban dobivši od kralja Sigismunda u zalog gotovo čitavu srednjovjekovnu Hrvatsku, pa i tzv. Kraljevske Vlahe u Hrvatskoj. Papa Martin IV. priznao mu je 1430. godine promjenu prezimena i obiteljskog grba.

Moć obitelji počela je slabiti za Nikolinih sinova. Posljednji član krčke loze, Ivan, predao je Krk 1480. godine Mletačkoj Republici kako bi izbjegao preuzimanje od ugarsko-hrvatskog kralja Matije Korvina.

Potkraj 15. st. najmoćnija grana su Ozaljski, među kojima se ističe Bernardin (1453.-1529.). Nakon smrti posljednjeg muškog potomka ozaljske grane, dio posjeda prešao je udajom Katarine za Nikolu Zrinskog u vlast Zrinskih.

Krsto I. (1482.-1527.), iz brinjske loze, u službi cara Maksimilijana ratovao je protiv Venecije. Sudjelovao je u obrani Jajca od Turaka (1525.) i u bitci na Mohačkom polju (1526.). Ivan Zapolja (protukralj Ferdinandu) proglašava ga banom. Poginuo je pri opsadi Varaždina koji su držali pristaše Ferdinanda Habsburškog.

Posljednji izdanak slunjske loze je Franjo I. (1536.-1572.), uspješni branitelj od Turaka ("mač i štit ostataka Ilirije") i hrvatsko-dalmatinski ban.

U 16. st. ostala je samo tržačka loza. Nikola IX. (1584.-1647.) kao hrvatski ban (1617.-1622.) u Zagrebu je oporučno utemeljio zavod

"Frangepaneum" za školovanje siromašnih učenika.

Njegov brat Vuk Krsto (oko 1578.-1652.), karlovački general, istaknuo se naseljavanjem krajeva južno od Kupe opustošenih u turskim napadima. Loza je izumrla smrću Frana Krste (1643.-1671.), pjesnika, senjskog kapetana i učesnika Zrinsko-frankopanske urote protiv cara Leopolda I.

Zajedno sa Petrom Zrinskim pogubljen je u Bečkom Novom Mjestu.

**Fran Krsto
Frankopan**

**Vuk Krsto
Frankopan**

FRANJO GLAVINIĆ (Kanfanar, 1585. – Trsat, 1652.) – svećenik franjevac, književnik i historiograf, povjesničar Svetišta Gospe Trsatske.

Redovničko ime Franjo dobio je na Trsatu, gdje je klerikom postao 1599. godine.

Nakon školovanja u Ljubljani (humanistika), Cremoni (logika), Piacenzi (filozofija) i Bologni (teologija) vratio se na Trsat 1610. godine i izabran je za provincijala – starješinu franjevačke Provincije Bosne na Trsatu koju je obavljao do 1613. Istu dužnost od tri godine

obavljao je od 1616. do 1619. i od 1619. do 1622. godine.

Bio je gvardijanom trsatskog samostana od 1613. do 1616. i od 1642. do smrti 6. prosinca 1652. godine.

Papa Grgur XV. imenovao ga je za apostolskog propovjednika.

Na poziv senjsko-modruškog biskupa Ivana Agatića sudjelovao je na crkvenoj sinodi u Bribiru (1620.) posvećenoj izobrazbi pučkog glagoljaškog klera i potrebi tiskanja liturgijskih knjiga. Uz pomoć kralja Ferdinanda II. dopremljena su iz Graza glagoljska i ćirilaska tiskarska slova.

Od 1639. do 1642. godine obnašao je dužnost gvardijana franjevačkog samostana Sveta Gora nad Solkanom kod Gorice.

Franjo Glavinić pisao je povijesne kompilacijske i nabožne knjige na latinskom, talijanskom i hrvatskom jeziku. Njegova djela su prožeta "slovinskim" i hrvatskim domoljubljem.

Njegova djela su prožeta "slovinskim" i hrvatskim domoljubljem. Glavno mu je djelo *Historia Tersattana* (1648.), a tiskao je još *Chetiri poszlidnya chlovika* (1628.), *Czvit szvetih* (1628.), *Szvitoszt dusse verne* (1632.), *Origine della provincia Bosna-Croatia* (1648.), *Confessionario cattolico diviso in tre parti* (1642.) i *Manus Christi amoris* (1625.)

KAČJAK – šumoviti predjel koji se proteže između Gornje Vežice i Orehovice. Spominje se u 17. stoljeću. Naziv vjerojatno dolazi od riječi *kačka* što znači zmija.

ZORAN KOMPANJET (Opatija, 1919. – Rijeka, 2003.) – književnik i sveučilišni profesor.

Na Sušačkoj gimnaziji maturirao je 1937. godine. Iste godine u Zagrebu je upisao studij prava, koji je dovršio nakon Drugog svjetskog rata u Camerinu (Italija), te postigao doktorat pravnih znanosti tezom *O temelju i svrsi kazne* (1964.).

Zbog antifašističke djelatnosti uhapšen je 1941. godine te zatvoren u Sušaku, Rijeci i Trstu pa interniran na San Dominu, na otočju Tremeiti u oblasti Puglia.

Zatim je upućen kao politički internirac u provinciju Macerata i postao, nakon kapitulacije Italije 1943. godine, jedan od organizatora i rukovodilaca pokreta otpora u toj zoni. U jesen 1946. godine vraća se u Rijeku.

Sveučilišnu karijeru započeo je na Ekonomskom fakultetu u Rijeci 1961. godine, gdje je bio dekanom (1965.-67.), a završio na Pravnom fakultetu u Rijeci, na kojem je bio redoviti profesor od njegova osnutka 1973. godine, te dekan (1975., 1978.-1982.). Bio je također i rektor Sveučilišta u Rijeci (1976.-78.).

Pisao je pjesme i prozu uglavnom na čakavštini (*Kvadri, Takvi smo pa što, Opasne riječi, Šete bandijere ili prevrtljivac, Svet bi bil lep, Sakakoveh nas je*). Zastupljen je u svim značajnijim izborima i antologijama čakavskog pjesništva.

Dobitnik je Nagrade Grada Rijeke za životno djelo i više drugih priznanja.

SLAVKO KRAUTZEK (Sušak, 1913. – 1941.) – antifašist.

Nakon završenog zanata radio je u sušačkoj klaonici, a približno od 1935. godine u sapunari Konrada Mohorića. Veoma je aktivan u sindikalnim akcija.

Godine 1940. uhapšen je od strane policije Banovine Hrvatske u Sušaku, a 1941. godine hapsi ga i talijanska policija.

U partizanski odred "Božo Vidas Vuk" na Tuhobiću odlazi 1941. godine. Uhvaćen je nakon fašističkog napada na logor te je strijeljan 5. prosinca 1941. godine na Trsat, o čemu svjedoči i spomen ploča.

ANKA KRIZMANIĆ (Omilje kraj Zeline, 1896. – Zagreb, 1987.) – slikarica i grafičarka.

Polazila je privatnu slikarsku školu Tomislava Krizmana (Zagreb), studij u Dresdenu i Parizu. Prvi je puta javno izlagala 1910. godine na izložbi "Medulić".

Sredinom dvadesetih godina 20. st. nastaje ciklus pastela (*Oštrc, Plješivica, Sljeme, Majka i sestra, Ljubavnici*), pejzaža, i portreta. Radila je grafite, tapiserije, modne crteže i skice za lutkarsko kazalište. Izvela je grafičku mapu *Ples* (1916.), dvije litografske mape Dubrovnik (1921. i 1922.), te nekoliko ciklusa pejzaža, portreta,

seriju autoportreta i karikatura, plesnih i scenskih motiva i folklornih plesova. Samostalno je izlagala u Crikvenici, Zagrebu, Gospiću, Splitu, Dubrovniku i Opatiji. Učestvovala je na izložbama "Pola vijeka hrvatske umjetnosti" (Zagreb, 1938./39.), "Gravadores jugoslavos" (São Paulo, 1953.) i "Tanz in der Kunst" (Arbon, 1956.). Retrospektivna izložba priređena joj je u Zagrebu 1986. godine.

PETAR KRUŽIĆ (Krug kod Nebljuha, 1491. – okolica Klisa, 1537.) – kapetan senjski i knez kliški.

Vojnu službu obavljao je oko 1513. u Klisu čijim kapetanom postaje 1520. godine. Uz Grgura Orlovčića postavljen je 1522. godine za kapetana Senja.

Pobijedio je Osmanlije kraj Klisa (1524.) i Senja (1525.) i doveo pomoć opkoljenom Jajcu. Godine 1529. odrekao se dužnosti senjskog kapetana i posvećuje se brizi za obranu i opskrbu Klisa.

U Lovranu je držao brodove za opskrbu Klica čime je postavio temelje uskočkoj mornarici.

Prvi dio Trsatskih stuba dao je sagraditi 1531. godine.

Godine 1532. uništio je osmanlijsku utvrdu u Solinu. Potkraj 1536. godine Osmanlije su opkolile Klis i Petar Kružić poginuo je prilikom povlačenja dok se većina uskoka sklonila u Senj.

JOSIP KULFANEK (Letovice kod Brna, Češka, 1899. – Rijeka, 1976.) – veliko ime naše hortikulture.

Nakon završene srednje hortikulture škole dolazi u Karlovac (1921.), a zatim na Sušak (1926.). Ovdje radi najprije kao službenik u Gradskom poglavarstvu, a nakon oslobođenja kao savjetnik za gradsko zelenilo u komunalnoj ustanovi "Parkovi i nasadi" u Rijeci.

Njegov vrtlarski stil temelji se na poštivanju i korištenju domaćeg iskonskog pejzaža i domaćeg raslinja što je najvidljivije u ostvarenjima parka na Trsatu kojeg je marljivo podizao od 1923. do 1940. godine.

Među Kulfanekovim ostvarenjima značajno mjesto zauzimaju i Park Augusta Cesarca (Pećine), svi parkovi i drvoredi na Sušaku između dva svjetska rata, obnova Gradskog parka (Mlaka), obnova gradskih grobalja (Kozala i Trsat).

Kao poznati stručnjak bio je angažiran na području od Kopra do Zadra, aktivno je djelovao u Poreču, Pazinu, Bujama, na Brijunima i Krku. Oplemenio je sivu kamenu pustoš na Golom otoku i preobrazio je u zelenu oazu mediteranske flore.

ROSA LEARD (Rijeka, 1823. – Verona, Italija, 1860.) – slikarica i grafičarka.

Bila je druga kći britanskog konzula Johna Learda i Anne rođ. Zanchi. Slikarstvo je studirala u Firenci i Rimu. Slikala je u akvarelu, ulju i temperi pejzaže i marine romantičnih oznaka (*Pejzaž s kravama*, *Ribarske žene*) te portrete riječkih ličnosti.

Portret *Slikar F. Colombo*, slika *Marina ('lavorata con finiteza dei toni')* i *Pejzaž* bili su izloženi na skupnoj izložbi u Rijeci 1893. godine.

U fresko tehnici oslikala je staru evangelističku kapelu u Rijeci.

Riječki dnevnik *La Vedetta d'Italia* pisao je o njoj 1925. godine: "Engleskinja po ocu, Talijanka po majci, znala je poput Ruskina, naslutiti i voljeti poeziju koja zrači iz naših zemalja, iz našeg mora, te razumjeti i prenositi sklad duše."

JOSIP LINIĆ (Sušak, 1852. – 1931.) – trgovac i posjednik na Trsatu, po ocu rodom je iz Čavala.

U politici se isticao kao starčevićanac i veliki hrvatski domoljub.

U društvenom životu bio je čovjek izuzetne energije i inicijative. Jedan je od osnivača i prvi predsjednik Hrvatske čitaonice na Trsatu na čijem je čelu ostao pedeset godina.

Bio je jedan od glavnih pokretača izgradnje Društvenog doma (1898.), utemeljitelj Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Sušaku, Društva za potporu siromašnih učenika sušačke/riječke gimnazije.

Važio je kao veliki dobrotvor, pokrovitelj školske mladeži i zaštitnik siromaha.

RADMILA MATEJČIĆ (Banja Luka, Bosna i Hercegovina, 1922. – Rijeka, 1990.) – povjesničarka umjetnosti i arheologinja.

Doktorirala je u Zagrebu s radnjom *Barok u Istri, Rijeci i Hrvatskom primorju*.

U Pomorskom i povijesnom muzeju Hrvatskog primorja radila je od 1952. do 1982. godine kao kustos, a zatim kao kustos-savjetnik.

Sa suprugom Marijanom objavila je knjigu *Ars Aesculapii* (1982.), a s dr. Nedom Andrić malu monografiju *Rijeka* (1988.).

Sa knjigom *Kako čitati grad* stekla je veliku popularnost i među "običnim" čitateljima.

FRANJO PARAVIĆ-BOBI (Rijeka, 1905. – Hreljin, 1943.) – profesor i antifašist.

Nakon završene gimnazije upisao je Filozofski fakultet u Zagrebu. Kao profesor radio je u više mjesta po Jugoslaviji.

Pred početak Drugog svjetskog rata vratio se u Sušak gdje se rano uključio u narodnooslobodilački pokret. U njegovom stanu bilo je spremište partizanske štampe odakle se prenosila na teritorij. Njegovim je imenom tijekom narodnooslobodilačkog rata današnji Bulevar dobio konspirativni naziv *Bobijevo*.

Njemački nacisti zarobili su ga na Hreljinu i sa još nekoliko boraca strijeljali.

PARTIZANSKI PUT – ovim su putem partizani odlazili prema Orehovici, a odavde na Grobinštinu i prema partizanskom logoru na Tuhobiću. Okupljalište je bilo u kući Zdravka Matrljana (danas: Partizanski put k. br. 19).

VERA NIKOLIĆ-PODRINSKA (Zagreb, 1886. – 1972.) – barunica i slikarica.

Studirala je slikarstvo na Akademiji u Zagrebu, Beču i Parizu.

U početku je slikala u stilu realizma (*Glava sestre Dagmar*) i postimpresionizma (*Rasinja, Žene u prešnici*).

Njeni kasniji radovi imaju oznake postkubizma (*Akt, Mrtva priroda s jabukom i knjigom, Dečko u zelenom*).

Uglavnom je slikala u plohama čiste boje oblikujući kubične volumene (*Motiv iz Engleske, Davos, Novi Vinodolski, More i hridi*).

Radila je ilustracije za novine, časopise i za svoj putopis *Od Zagreba do Bangkoka*.

Izlagala je u Zagrebu, Novom Vinodolskom, Washingtonu, Clevelandu, Samoboru i Karlovcu.

STJEPAN RADIĆ (Trebarjevo Desno, 1871. – Zagreb, 1928.) – političar i pisac.

Zajedno s bratom Antunom utemeljitelj je Hrvatske pučke seljačke stranke (1904.).

Zbog protumađarske djelatnosti isključen je sa zagrebačkog Pravnog fakulteta te studij nastavlja u Pragu i Pešti. Zauzimao se za suradnju slavenskih naroda i za ujedinjenje Hrvata, Srba i Slovenaca na temelju demokratske ravnopravnosti i protivio se bezuvjetnom pripajanju hrvatskih zemalja Srbiji.

Umro je od posljedica atentata u beogradskoj Skupštini. U atentatu su ubijeni njegov brat Antun i Đuro Basariček.

JOAKIM RAKOVAC (Rakovci, 1914. – Červari, 1945.) – antifašist, istaknuti organizator partizanskog pokreta i narodni heroj.

Na sastanku Privremenog pokrajinskog narodnooslobodilačkog odbora za Istru (1943.), izabran je za predsjednika. Odbor je potvrdio odluku o vraćanju Istre u sastav Hrvatske (Pazinska odluka o pripojenju Istre Hrvatskoj), a koja je potvrđena Pariškim mirovnim ugovorom (1947.).

Nakon učestvovanja na Trećem zasjedanju ZAVNOH-a održanom u Topuskom (1945.), odlazi na sastanak Okružnog komiteta KPH za

Pulu u selu Korenići. Nakon što su nacisti opkolili selo, poginuo je pri povlačenju kod sela Červari. Za narodnog heroja proglašen je 1952. godine.

SLAVA RAŠKAJ (Ozalj, 1877. – Stenjevec kraj Zagreba, 1906.) – slikarica.

Rođena je gluhonijema i školovala se u zavodima za gluhonijeme u Beču i Zagrebu.

Za njezin razvoj najzaslužniji je slikar Bela Čikoš-Sesija čija učenica postaje 1896. godine. On je uvodi u Društvo hrvatskih umjetnika. Izlagala je na prvoj izložbi Društva (1898.), zatim u Petrogradu (1899.) i Svjetskoj izložbi u Parizu (1900.).

Godine 1901. sa 12 radova sudjeluje na putujućoj izložbi Društva hrvatskih umjetnika, kada postaje i njegovim članom, a 1902. i 1903. na izložbama Društva umjetnosti.

Uskoro se pojavljuju znaci duševne bolesti i 1902. smještena je u Zavod za umobolne u Stenjevcu, gdje ostaje do smrti.

Njezin najdragocjeniji opus čine akvareli, te nešto pastela, ulja i crteža. Njezini pejzaži (*Ozalj*), interijeri (*U seljačkoj sobi*) i portreti (*Djevojčica, Seljačić*), izvanredne senzibilnosti, pripadaju razdoblju moderne.

Posebno je važna njena uloga u povijesti hrvatskog akvarela (*Lopoči iz Botaničkog vrta*).

NASTA ROJC (Bjelovar, 1883. – Zagreb, 1964.) – slikarica plenerističkih pejzaža s Jadrana i iz Hrvatskoga zagorja te portreta. Slikarstvo je učila u Zagrebu kod Otona Ivekovića, u Münchenu i Beču. Kratko vrijeme boravila je u Engleskoj (London i Reading). Jedna je od utemeljiteljica Kluba likovnih umjetnica u Zagrebu, (1928.). Zalagala se za afirmaciju narodnog slikarstva. U ranom razdoblju slika djela religiozno-povijesne tematike pod utjecajem Otona Ivekovića, a potom portrete i autoportrete (*Autoportret, Dama u crnom*).

Nakon toga slijede djela u kojima se osjeća kolebanje između akademskog crteža i slobodnije kolorističke interpretacije motiva (*Moj pas, Prema Velebitu*). Samostalno je izlagala u Beču, Zagrebu i Londonu. Sudjelovala je na izložbama Hrvatskog društva umjetnosti, Kluba likovnih umjetnica, Umjetnica Male Antante i dr. Retrospektivna izložba priređena joj je u Bjelovaru 1969. godine. Osim u slikarstvu, ogledala se u pisanju putopisa i feljtona.

BRAĆA RUŽIĆ – antifašisti.

Zlatko (Sušak, 1908. – Ogulin, 1943.) – od samog početka okupacije uključuje se u pokret otpora. Početkom rujna 1943. godine odlazi u IV. brigadu 13. primorsko-goranske divizije.

Vilim (Sušak, 1910. – Rijeka, 1965.) – prije okupacije radio je na sindikalnom udruživanju građevinskih radnika. Od početka okupacije pomaže pokret otpora, a početkom rujna 1943. godine odlazi u partizane. Nakon rata bio je predsjednik mjesnog sindikalnog vijeća na Sušaku.

Ivan (Sušak, 1925. – Gumance kod Klane, 1944.) – kao osamnaestogodišnjak odlazi u partizane. Poginuo je kao zapovjednik III. brigade 43. divizije.

SERAFIN SCHÖN (Menzingen, Švicarska, 1605. – Ljubljana, Slovenija, 1693.) – slikar i franjevac.

Njegov opus pripada među istaknutija ostvarenja hrvatske ranobarokne umjetnosti.

Došao je u trsatski samostan 1630. godine kao izgrađeni slikar i ovdje je ostao do 1642. godine.

Tri oltarne pale iz 1631. godine (*Sv. Mihovil, Sv. Nikola sa zagovornicima* i *Sv. Katarina*) rađene su u manirističkom stilu.

Godine 1632. nastala je slika *Majke Bože Loretske* (čuva se u trsatskom samostanu). Slike *Krštenje u Jordanu* i *Immaculata* iz

1633. godine rađene su za župnu crkvu u Menzinguenu.

Njegova najvrjednija slika *Mistična večera Sv. Obitelji* iz 1640. godine, smještena je u samostanskoj blagovaonici. Sastoji se iz tri odijeljena prizora i pokazuje pomak prema baroku.

Vjerojatno je između 1634. i 1640. godine, u klausturu samostana oslikao Marijin život. Slike su kasnije dosta oštećene i izmijenjene su restauracijama.

STRMICA – strmi predio na padini između Orehovice i Trsata.

SVEUČILIŠNA AVENIJA – naziv je povezan je uz kompleks Sveučilišnog kampusa Trsat čija je izgradnja započela 2009. godine.

Do imenovanja Sveučilišne avenije sa radom su započeli Akademija primijenjenih umjetnosti, Filozofski i učiteljski fakultet, Građevinski fakultet, objekt studentske prehrane s garažom, Odjel za matematiku, fiziku, informatiku i biotehnologiju i Znanstveno-tehnološki park (Step Ri).

DRAGO ŠĆITAR (Venco, Italija, 1919. – Sinac, 1944.) – antifašist. Na Trsat dolazi 1922. godine gdje pohađa osnovnu školu. Nakon građanske škole zaposlio se u Tvornici papira i postaje članom SKOJ-a. Uoči Drugog svjetskog rata odlazi u vojsku Kraljevine Jugoslavije. Poslije kapitulacije Kraljevine Italije 1943. godine, vraća se na Trsat i s prvom grupom skojevaca odlazi na Tuhobić. Borio se u redovima 13. primorsko-goranske i 35. ličke divizije. Poginuo je u Lici kao pomoćnik komesara bataljona 2. brigade 35. ličke divizije.

AUGUST ŠENOA (Zagreb, 1838. – 1881.) – književnik i pisac. S najviše je uspjeha obrađivao povijesne motive budeći interes široke čitateljske publike za događaje iz hrvatske prošlosti. Zaslužan je za stvaranje moderne hrvatske proze, a značajan je i kao kazališni kritičar. U dvadesetak godina književnog rada okušao se u gotovo svim književnim vrstama i obilježio je čitavo jedno razdoblje te se za vrijeme uvriježio naziv "Šenoino doba". Središte njegovog opusa čini pet povijesnih romana (*Zlatarovo zlato*, *Čuvaj se senjske ruke*, *Seljačka buna*, *Diogenes* i *Kletva*).

ŠPINA – naziv ulice potječe talijanske riječi *spina* što znači slavina. Nekada se nalazila u zidu i služila je stanovnicima Strmice za opskrbliivanje vodom.

VINKO VALKOVIĆ – POLET (Opatija, 1912. – Rijeka, 1944.) – antifašist.

Odmah nakon okupacije Kraljevine Jugoslavije uključio se u NOP. Tajno je radio do 1943. godine kada odlazi u jedinice NOV-a.

Nakon kapitulacije Kraljevine Italije 1943. godine, prelazi u mornaričke jedinice II. pomorskog obalnog sektora gdje je osposobljen za diverzanta.

Nakon obuke djeluje na području tadašnje Rijeke i Sušaka gdje se uključio u rad diverzantskih grupa. Prilikom borbi u riječkom Starom gradu, uhvaćen je i strijeljan 30. prosinca 1944. godine. Na tom je

mjestu postavljena spomen ploča.

BOŽENA VILHAR – ŽIROVNIK (Rijeka, 1906. – 1991.) – slikarica. Potječe iz dobrostojeće slovenske obitelji koja se sredinom 19. st. doselila u Gorski kotar.

Likovno se obrazovala kod Mencija Klementa Crnčića, Josipa Morettija-Zajca, Vladimira Kirina, Maksimilijana Vanke i Vladimira Becića.

Tijekom NOB-a priključila se partizanima. Nakon rata dio opusa posvećuje novom državnom ustroju i obnovi.

Slika u duhu lirskega ekspresionizma mrtve prirode i krajolike. Osobiti sklad postiže u pastelu (*Na terasi*, *Mrtva priroda*, *Ličko polje*).

Godine 1974. otvorila je u Rijeci prvu privatnu umjetničku galeriju.

VRLIJE – naziv potječe od riječi *vrljika* što znači motka, greda koja se rabi kod ograđivanja vrta.

VRTLARSKI PUT – naziv najvjerojatnije potječe prema vrtovima koji se nalaze s obje strane ulice.

PETAR ZRINSKI (Vrbovec, 1621. – Bečko Novo Mjesto, Austrija, 1671.) – pjesnik i hrvatski ban (1665.-1670.).

Istaknuo se pobjedama nad Turcima kod Perušića i Otočca te ga je kralj nazvao "štitom kršćanstva i strašilom Turaka". Zajedno sa svojim šurjakom Franom Krstom Frankopanom nastavio je borbu za prava Hrvatske.

Nakon Vašvarskog mira 1664. godine kojim su, iako poraženi, Turci dobili pravo zadržati do tada osvojena područja, stvoren je hrvatsko-ugarski savez poznat i kao Zrinsko-frankopanska urota.

Savez se uskoro raspao, a zahvaljujući izdaji o njemu je saznao Bečki dvor. Nakon istrage Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan pogubljeni su 1671. godine u Bečkom Novom Mjestu.

*Priradio: **Marijan Matković***

Rijeka, rujan 2015.